

[Arbejdsministeren]

mænd især for lungesygdomme og lungekræft med hele landets befolkning som sammenligningsgrundlag.

Disse sygdomme har en lang udviklingstid fra første udsættelse for asbest og til sygdommes eventuelle opståen, ca. 30 år for kræft og 10-15 år for asbestose.

Undersøgelsen bekræfter den hidtidige viden, nemlig at der er en direkte sammenhæng mellem udsættelsens størrelse og udvikling i asbestsygdomme.

Alle typer asbest kan give sygdomme, men der er mistanke om, at der findes særlig risiko for udvikling af mesotheliom ved udsættelse for blå asbest. Blå asbest er ikke blevet anvendt på Dansk Eternit Fabrik A/S siden omkring 1969.

Undersøgelsen bekræfter tillige, at forholdene på virksomheden siden midten af 1970'erne er blevet forbedret betydeligt både eksponerings- og målemæssigt.

Asbestbekendtgørelsen fra 1979 indskrænkede anvendelsen af asbest til asbestcementprodukter væsentligt op igennem begyndelsen af 1980'erne. Den nye bekendtgørelse fra september 1986 begrænser produktionen af asbestcementprodukter yderligere, og på nuværende tidspunkt må der kun produceres et meget begrænset sortiment. Med udgangen af 1987 ophører også produktionen heraf, og Dansk Eternit Fabrik A/S vil herefter være asbestfri.

Med den i dag gældende regulering er der således indført meget betydelige begrænsninger af udsættelsen for asbest.

Jeg finder på denne baggrund, at der ikke vil være nogen signifikant sundhedsmæssig gevinst ved et øjeblikkeligt forbud mod produktion af asbestcementprodukter, her 11 måneder før virksomheden alligevel bliver asbestfri.

Spm. nr. S 549

Til *ministeren for skatter og afgifter* (23/1 87) af:

Thoft (SF):

»Finder ministeren det rimeligt, at børn af enlige forældre som et minimum har et frikort med en ca. 7.000 kr. lavere grænse end børn fra kernefamilier, og kan ministeren oplyse, hvad det ville koste i tabt skatteprovenu, såfremt man helt fritog børn af enlige

forældre for at betale skat af det til enhver tid værende normalbidrag?«

Begrundelse

Allerede i forbindelse med Folketingets behandling af skattereformen anførte SF, at nedgangen i personfradraget for børn under 18 år ville skabe utilfredshed hos flittige børn med en indtægt, som oversteg personfradraget. Noget sådant er da også sket, og de børn og unge, som har måttet opleve, at deres skattefrikort i 1987 er lavere end i 1986, får ministeren uden tvivl svært ved at overbevise om skattereformens lyksaligheder, selv om han har ofret millionbeløb på annoncer herom.

Et helt særligt problem er børn af enlige forældre, som foruden et bidrag fra den ene forælder også har en lønindtægt. Disse børn har altid måtte opleve, at deres skattefrikort var lavere end de kammeraters, som boede hos begge forældre. Dette problem er – med de lavere personfradrag for børn og unge som følge af skattereformen – stærkt accelereret. Det forekommer helt urimeligt, at disse unge, som har en vis indtægt, får lavere frikort eller mindre månedsfra drag end deres kammerater.

Helt urimeligt forekommer det, at i netop de familier, som i forvejen er hårdt spændt for økonomisk, og hvor de unges indtægt ofte er nødvendig for at få familiens økonomi til at hænge sammen, straffes de unge for deres flid med en større skattebetaling end i de bedrestillede, hvor der er to voksenindtægter om at klare udgifterne.

Spørgeren skal derfor indtrængende anmode skatteministeren om at løse dette problem, sådan som ministeren tidligere har givet udtryk for at han ønskede, dog uden at have fundet nogen brugbar løsning. Årsagen hertil er naturligvis, at fritager man børnebidraget helt for skattepligt, risikerer man omgæelser, og gør man bidraget skattepligtigt hos den forælder, barnet bor hos, vil det ramme de enlige forældre hårdt.

Man kunne imidlertid vælge den udvej at fritage normalbidraget for beskatning hos barnet. Det får kun ringe økonomisk betydning. Børn under 15 år betaler normalt ingen skat overhovedet, og unge mellem 15 og 18 har jo ikke alle så store indtægter ved siden af bidraget, at skattepligt indtræder.